

LÄHES TÄYDELLINEN

Missä

HEIKKI HEIKKI

TAMMI

AIEMMIN ILMESTYNEET:
MIISAN KAKSOISAXEL
MIISA VOITTA KULTAA
MIISA JA JÄÄPRINSESSA
MIISA JA KAIKKIEN AIKOJEN KEVÄT
MIISA LUISTELULEIRILLÄ

Henna Helmi

LÄHES TÄYDELLINEN

Miisaa

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Kannen ja ulkoasun suunnittelu: Laura Lyytinen

Copyright © Henna Helmi Heinonen, 2019

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-0321-8

Kaikille teille upeille, taitaville,
täydellisille ja epätäydellisille,
juuri sopiville, ihmeellisille
taitoluistelun osaajille.

1

ONNISTUMISIA

1.

Uusi kausi!

Uudet luistelutrikoot, uudet harjoitusajat, uusi kilpailuohjelma – itse asiassa kaksi. Ensimmäistä kertaa lähes kymmenvuotisen luistelu-harrastuksensa aikana Miisa opettelisi sekä lyhytohjelman että vapaaohjelman. Ne kuuluivat uuden kilpailusarjan, SM-novisien, vaatimuksiin.

Uudet musiikit ja koreografiat, uudet kisapuvut!

– Miisa, vahva paino!

Päävalmentaja Alexander Glazovin ääni osui jäätävänä Miisan korviin.

– Sisäterä! Syvä kaari, syvempi!

Miisa teki työtä käskettyä, nojasi painavasti taitoluistimen terän sisäosaan. Kaari pyörähti äskeistä kauniimmin, hän tunsi sen itsekin.

Alex ei tietenkään ollut tyytyväinen.

– Ještšo raz! Uudelleen!

Miisa nieli vastalauseensa ja jatkoi harjoittelua, nojaten ja pakottaen luistinta vielä syvemmälle kaarelle.

Koko luisteluseuran ykkösryhmä, seuran taitavimmat luistelijat, toistivat parhaillaan jäällä samoja peruluisteluharjoitteita. Yksinkertaiset kaaret, sirklausaskeleet ja sivupotkut kuuluivat treeniin aina, niin kesällä kuin talvella, sekä vasta-alkajilla että huipputasoilla luistelijoilla. Askeleet olivat melko helppoja oppia, mutta vähintään vaikeita saada täydellisiksi, ellei mahdottomia.

Sama pakollinen, kouruttava hiominen kuului koko lajiin. Aina löytyi parantamisen varaa, koskaan kukaan ei ollut täydellinen.

Paitsi että Miisa oli päättänyt olla.

– Ještšo raz!

Miisan uusi kilpailusarja oli SM-noviisit, jossa luisteli 11–15-vuotiaita tyttöjä. Miisa oli täyttänyt vastikään 14 vuotta, ja hänellä olisi varmasti mahdollisuus menestyä. Uusi kisakausi häämötti kesän lopun takana, koulun alkuun oli enää viikko aikaa. Miisa aloittaisi kahdeksannen luokan, mikä tiesi aiempaa pidempiä päiviä ja enemmän opittavaa.

Mutta hän taistelisi Suomen mestaruudesta tosisaan! Hän tekisi kaikkensa, ihan mitä tahansa menestys sitten vaatisikin.

Kentän toisessa päädyssä Alex-valmentaja viittilöi ryhmää luokseen.

– Riittää! Tulkaa!

Miisa liukui Alexin luo jalkojaan ravistellen. Kaa-

rien treenaaminen tuntui reisissä, säärissä ja polvisakin. Lihakset joutuivat lujille ja välillä niitä kivisti niin, että piti hammasta purra.

Luistelijoiden kerääntyttyä Alexin ympärille valmentaja katseli heitä kaikkia vuorotellen.

– Tänään hyvä päivä, Alex sanoi. – Te tehnyt paljon työtä. Mutta – vielä ei huippu. Sen te tietää.

Alexin vaietessa otti apuvalmentaja Emppu ohjat.

– Kuka haluaisi treenata vielä ohjelmiaan tänään? Emppu kyseli.

Miisa viittasi, samoin pari muuta luistelijaa.

– Aloitellaan sitten, Emppu sanoi ja katsahti kysyvästi Alexiin. – Kuka ensin?

Alex silmäsi vuorotellen kutakin viittaajaa kurtistellen tummia, tuuheita kulmakarvojaan aivan kuin hän tekisi jokaisen kohdalla oman erillisen arvion. Miisaa katsoessaan Alex mittasi koko tytön pääläen poninhännästä luistimenteriin asti.

– Miisa Kurvinen, Alex jupisi hieman arvoituksellisesti. – Katsotaan sinua.

Miisa hätkähti. Alexin ankara kotkankatse oli pelote, se tunki välillä Miisan uniin asti. Ääneen lausuttu ajatus, että Alex pian kohdistaisi katseen arvioivasti juuri Miisaan, sai jalat makaroniksi.

Mutta Miisa ei aikonut valittaa. Huipputasolla kritiikkiä piti kestää – ja huipputasolle Miisa halusi. Hän oli nyt 14-vuotiaana vain vuotta nuorempi kuin

Alina Zagitova oli ollut voittaessaan olympiakultaa. Suuri osa huipputason menestyjistä oli niin ikään alle 20-vuotiaita. Jos siis Miisa todella aikoi joskus saavuttaa lajin huipun, hänen olisi pantava kaikki peliin nyt eikä myöhemmin.

Sen hän oli päättänyt tehdä.

Emppu viittilöi muille luisteliijoille kädet ilmassa viuhuen.

– Muut voivat mennä päätyyn tekemään ohjelman piruetteja, hän ohjeisti. – Jättäkää Miisalle tilaa! Miisa, otetaan vapaaohjelma!

Ryhmäkaverit lähtivät luistelemaan kohti kentän päätyä.

– Tsemppiä, toivotti yksi ryhmäläisistä.

– Älä nyt munaa, suhahti Matias, Miisan kaksosveli, ja tönäisi Miisaa ohikulkiessaan.

Miisa puri hammasta. Tällaisina hetkinä hän kaipasi kovasti parasta ystäväänsä Katariinaa, joka oli ennen luistellut Miisan kanssa. Kata oli kannustanut eikä murjonut.

– Kiitti vaan, hän jupisi, mutta Matias oli jo liian kaukana kuullakseen.

Miisan uusien ohjelmien koreografiaa oli rakennettu kevästä saakka, eikä kumpikaan ollut vielä aivan valmis. Pieniä eleitä lisättiin koko ajan, askeleita vaikeutettiin, joskus jopa hyppyjä vaihdettiin vielä kevätkaudellakin. Ohjelmien rungot olivat kuitenkin

valmiit, suuret linjat kohdallaan, hyppy omilla paikoillaan ja musiikit tiedossa. Lyhytohjelman tahditti selkeärytmisen rumpukappale, kun taas vapaaohjelman Miisa esittäisi kauniin, solisevan pianomusiikin tahdissa.

Miisa pysähtyi, ojensi kätensä pitkiksi kylkensä vierelle ja taivutti niskansa taakse. Alkuasento. Hän oli valmis kaikkeen, mitä ohjelma toisi tullessaan.

Antaa tulla vaan!

Vapaaohjelman musiikki alkoi viehkeänä, ikään kuin liukuvana. Kappale oli ihana. Miisa oli jo keväällä kokeillut useita musiikkivaihtoehtoja ja niistä oli yhdessä valmentajien kanssa valittu sopiva. Tämä musiikki, nimeltään Riders in the night, oli lempeä ja pehmeä, mutta rytmiltään intensiivinen. Koko kappaleen ajan tempo nousi, ja juuri siksi siihen oli sovitettu vaikea ohjelma. Kokonaisuudella voisi saada huippupisteet – jos siitä vain suoriutuisi täydellisesti.

Heti ohjelman alussa oli monimutkainen askelsarja, johon kuului myös yläruumiin liikkuvuutta eri tavalla kuin aiempina kausina. Enää ei riittänyt käsien ojentelu, vaan Miisan piti notkistaa rintakehää, taivuttaa selkäranka, pyöristää olkapäitä samaan aikaan kun jalat suorittivat nopeita, vaikeita askeleita. Ja kaaria, syviä kaaria!

– Keskeyty, kuului Empun kannustava ääni musiikin läpi ensimmäisen hyppyelementin lähestyessä.

Miisa horjahti ajatellessaan Alexin katsetta ja edessä olevaa kolmen hypyn yhdistelmää, kaksoisflippi-kaksoistulppi-kaksoisritti. Välillä Miisa oli jo saanut harjoitella samaisia hyppyjä kolmella kieroksella, joten kaksikierteisten pitäisi sujua rutiinilla kilpailuissakin.

Mutta eivät ne sujuneet, eivät edes harjoitusjäällä, eivät ainakaan tänään. Miisa päätyi jään pintaan.

– Jatka, tsemppaa, Emppu huusi Miisan kompuroidessa pystyyn.

Kun Miisa luisteli kohti seuraavaa hyppyä, koreografia hälväni läpiluisteluksi. Onneksi kyseessä oli vain harjoitus, ei kilpailu, eikä edes ohjelman virallinen katsastus.

– Älä luovuta!

Ei Miisa luovuttanut. Hän eteni kaksoislutziin, jonka piti olla hänelle helppo. Sitä hän ei kaatunut, mutta tunsu hypyn jäävän vajaaksi, täydet kaksi kierosta eivät täyttyneet ja siksi luistelun vauhti hidastui.

– Unohda äskeinen! Muista missä mennään! Emppu kannusti.

Miisa yritti karistaa epäonnistuneet hyppyt mielestään ja jatkaa. Mutta se oli vaikeaa.

Kesän aikana oli tapahtunut jotain outoa. Hyppy, jotka Miisa oli osannut hyvin, olivat kadonneet jonkin. Miisa kyllä tiesi, miten lutzit, akselit ja ritit piti suorittaa, mutta suoritus ei onnistunut. Jokin hä-

nen kehossaan toimi eri tavalla kuin ennen, eikä hän osannut korjata vikaa.

Hän ei ajattelisi sitä, ei nyt, ei taas.

Myöhemmin.

Yhdistelmäpiruetti lentävällä lähdöllä sujui melko hyvin, sitä seurasi taas vaikeat askeleet taivutuksiin. Vauhdinotto uuteen hyppyyn, kaksoisaxel, se ei ollut hyvä.

– Hitto! Miisa puuskahti.

Ohjelma oli vasta puolivälissä, kun Miisan teki jo mieli luovuttaa ja aloittaa alusta. Mutta ei alusta aloittaminen mitään auttaisi, vaan jatkaminen, treenaaminen, piti vain vaatia itseltään vielä lisää. Jos Miisa haluaisi olla täydellinen, hänen pitäisi purra hammasta ja päästä loppuun, tehdä töitä ja odottaa huomista.

Jokin päivä olisi parempi. Siihen Miisa uskoi. Oli pakko uskoa!

Viimeisenä jalanvaihtopiruetti neljässä eri asennossa, sitten ulospyörähdys, vasen jalka tasapainon tueksi ja loppuasento. Koreografia päättyi vahvasti nojaavaan polviseisontaan, selkä pitkänä kaarella, hartiat melkein maata viistäen. Miisan oli määrä näyttää kaikkensa antaneelta. Musiikin loputtua hän nousi nopeasti seisomaan, kohotti kädet lanteilleen ja huohotti.

Silmäkulmastaan Miisa näki Alexin puistelevan päätään kevyesti.

Emppu luisteli Miisan luo.

– Hei, pää pystyyn, Emppu sanoi ja hymyili leveästi. – Sä olet tehnyt lujasti töitä. Se kannattaa ennen pitkää.

– Mä tiedän kyllä, Miisa sanoi kipakammin kuin oli tarkoittanut.

Emppu pusersi Miisan olkavartta lämpimästi.

– Kyllä se siitä! Ohjelma on joka tapauksessa täydellinen!

Siitä Miisa oli Empun kanssa samaa mieltä, pianokappaleeseen tehty vaikea vapaaohjelma todellakin oli täydellinen.

Miisan vain pitäisi yltää samalle tasolle.

2.

Luistelulaukku painoi selässä, kun Miisa harkkojen jälkeen polki kohti Katariinan kotia. Vaikka Kata oli lopettanut luisteluharrastuksen, Miisa piti häntä edelleen parhaana ystävänä. Heillä oli takana yli vuosikymmenen mittainen ystävyys – ei sellainen loppunut pelkästään eri harrastuksiin. Nyt edessä oli perinteeksi muodostunut kesän viimeinen yökyläily, jonka tytöt olivat aina järjestäneet juuri viimeisenä viikonloppuna ennen koulun alkua.

Toinen käsi pyörän tangolla Miisa kirjoitti Katalle viestin:

tulos iha kohta

onko teil ruokaa kauhee nälkä

Kata lähetti vastaukseksi kuvan suuresta kulhosta, jossa näytti vellovan vaaleanruskeaa paksua mönjää.

Kata kirjoitti:

arvaa mitä tos on

Miisa kirjoitti:

jotain teidän äidin soijakeittoa????

Katan äiti Vellamo oli kiva, mutta hänen ruokamakunsa ei käynyt Miisan kanssa yksiin. Vellamo söi paljon kasviksia, kasvatti itsekin joitain ruokiaan ja tykkäsi tarjota niitä yökyläläisille. Kata kyllä sieti turnipseja ja suolaheiniä (tai mitä ne nyt olivatkaan) mutta Miisalle maistuivat paremmin lihapullat tai vaikka kanapasta. Ajatuskin tasapaksusta soijakeitosta sai Miisan harkitsemaan kääntymistä omaan kotiinsa – hänen vanhempansa olivat rasittavia, mutta kuitenkin ihan kelpo kokkeja!

Onneksi Miisa ehti säikähtää suotta.

Kata kirjoitti:

ei oo soijakeittoa

xD

TAIKINAA

tehään pizzaa!

Miisa kirjoitti:

ooh sopii!!

nähään kohta

Miisa työnsi puhelimen taskuunsa ja väänsi musiikin kovemmalle. Elokuisen auringon porottaessa hälvenivät epäonnistumiset jäähallilla hiljalleen Miisan mielestä. Oli hyviä päiviä ja oli huonoja päiviä, sen hän oli harrastuksestaan vuosien varrella oppinut. Ehkä huomenna olisi taas hyvä.

Viime vuoden aikana Miisa oli ollut montakin kertaa lähellä jättää taitoluistelun kokonaan. Seiska-

luokan ja aikaavievän harrastuksen yhdistäminen oli tuntunut vaikealta, ja edistystä luistelukentillä oli tullut tuskallisen hitaasti. Omalta osaltaan palettia oli sotkenut myös Miisan ystäväpiiri. Koko lukuvuoden ajan Miisa oli tapaillut koulukaveriaan Antonia, ja lisäksi Kata oli lopettanut luistelun yhtäkkiä kesken kauden. Miisa oli joutunut monta kertaa pohtimaan, mikä on tärkeintä. Ystävyys, rakkaus vai omat tavoitteet?

Kuluvan kesän aikana Miisa olikin tehnyt vaikeita ratkaisuja. Hän halusi nähdä mihin voisi yltää, jos satsaisi taitoluisteluun kaikkensa – hinnalla millä hyvänsä.

Hintana oli ollut ainakin ero Antonista. Se oli tapahtunut kesäkuussa, kesäleirin aikana, eikä Miisa ollut sen jälkeen kuullut pojasta mitään. Enää Antonin ajatteleminen ei kirpaissut, ei tuntunut oikeastaan missään. Miisa oli jotenkin pyyhkinyt hänet mielestään ja keskittynyt vain harjoitteluun.

Välillä tuntui, että luisteluhaaveiden hintalappuna oli myös ystävyys. Yhteinen luisteluharrastus oli ikään kuin liimannut Miisan ja Katan yhteen, vaikka he olivatkin niin erilaisia. Miisa oli kipakka ja itsepäinen, puhui nopeammin kuin ajatteli, Kata taas oli nöyrä ja mukautuvainen. Nyt myös heidän elämänsä erkani hitaasti eri poluille: Kata oli aloittanut tanssin ja syksyksi hän oli ilmoittautunut taidekouluun.

Miisalta taas kului entistä enemmän aikaa jäähallilla. Tuon tuostakin Kata kyseli Miisaa kahville, leffaan tai muuten vaan kylään, mutta Miisan oli aina vastattava ei. Hänellä oli treenit, oheisbalettia, ohjelmavuoro tai jotain muuta. Ja nyt oli sentään vasta kesä! Kilpailukauden aikana harjoituksia ja kisamatkoja olisi entistäkin enemmän.

Toisinaan Miisa ei voinut olla miettimättä, miten hänen ja Katan ystävyiden lopulta kävisi. Oliko heissä vielä riittävästi yhteistä – vai löytäisivätkö he ennen pitkää uusia ystäviä?

Miisa huokaisi syvään. Kumma juttu, että elämä oli vaikeaa silloinkin, kun siitä päätti selviytyä täydellisesti!

Katan kotitalolla Miisa pysäköi polkupyöränsä kerrostalon alaoven vierelle. Pyöräristön päässä nökötti mustavalkoinen skootteri. Miisa ehti aprikoida, kenen se mahtoi olla, kun yläkerrassa avautui ikkuna.

– Mitä tykkäät?

Ikkunaan ilmaantui Katan kullankeltainen poninhäntä. Hänen pisamaisilla poskillaan säteili leveä hymy.

– Ai mistä? Miisa kysyi hölmistyneenä.

– Skobasta!

Miisa kurtisti kulmiaan, kääntyi skootteriin päin ja sitten tajusi:

– Ai onko se sun?

– On! Iskä osti! Mitä tykkäät?

Miisa tuijotti ajopeliä hieman epäuskoisena. Kata täyttäisi viisitoista tammikuussa, mutta eikö silti ollut vähän aikaista skootterihankinnalle? Sitä paitsi Kata oli lopettanut luistelun juurikin rahanpuutteen vuoksi. Nyt siis rahaa kuitenkin riitti noin hienoon hankintaan?

– Aika hieno kai, Miisa sanoi ja huomasi kuulostavansa hieman happamalta. – Äh, ei vaan on se, tosi hieno.

– Se on kyllä käytetty, Kata ilmoitti kiireesti ja katseli skootteria hellästi. – Mutta ei mua haittaa. Iskä osti sen nyt halvalla joltain kaveriltaan.

Miisa ei edes uneksinut mopokortista, aika ei riittäisi ajotunteihin. Hän tajusi, että ajokortista voisi tulla taas yksi ystäviä erottava tekijä.

Varovasti Miisa asteli skootterin luo ja kokeili ohjaustankoa. Aurinko oli kumentanut tangon sarvet hehkuviksi, samoin satulan ja takapenkin. Vehkeessä oli jotain kiehtovaa, vaaran tuntua.

– Ota mut kyytiin, Miisa ehdotti.

Ehdotus sai Katan vakavoitumaan äkisti.

– Enhän mä vielä osaa ajaa, Kata henkäisi. – Enkä saa! Joku voi nähdä!

Kaikki kateus katosi Miisasta ja hän puhkesi hymyyn. Tuo oli se hänen Katansa! Tuo hieman vakava ja epäröivä, tuttu ja turvallinen Katariina, joka ei oi-

kein halunnut kokeilla mitään uutta, vaan seurasi aina ujosti Miisaa perässä.

– Mä tarkoitin että sitten ensi kesänä, hassu, Miisa virnisti ja taputti skootteria leppoisasti. Ehkä olisi ihan kiva seurata välillä Kataa, pitää hänestä kiinni.

– Mä jo säikähdin, Kata päivitteli ikkunanpieleen nojaten. – Sä oot aina niin... totaalinen.

Miisaa hymyilytti. Totaalinen, tarkoittikohan se suunnilleen samaa kuin täydellinen? Hän nappasi pyöräilykypärän päästään ja harppoi alaovelle.

– Päästä mut sisään, niin saadaan joskus sitä piz-
zaa! Mä kuolen nälkään!

ONKO PAKKO OLLA TÄYDELLINEN?

 uositun sarjan uudessa osassa taitoluistelija Miisa pääsee kisaamaan Suomen mestaruudesta. Vaan mistä löytää elämänilo uudenlaisten ulkonäköpaineiden keskellä?

Miisa haluaa huipputasolle. Uusien ohjelmien koreografiaa on rakennettu keväästä saakka – mutta kesän aikana on tapahtunut jotakin outoa. Hyppyt, jotka Miisa on osannut hyvin, ovat kadonneet jonnekin. Jokin hänen kehossaan toimii eritavalla kuin ennen. Ja pahinta on, ettei keväällä ostettu täydellinen kilpailupuku enää näytäkään hyvältä Miisan päällä. Se on liian lyhyt – ja liian tiukka.

Miisa ottaa mallia olympiavoittaja Alina Zagitovasta ja vähentää syömistä. Kaikki tuntuvat tietävän, että huiput syövät vain pieniä haukkauksia. Lapsuuden idoli saa kuitenkin Miisan miettimään asioita uudelta kantilta.

Miisa-sarjan kuudennessa osassa käsitellään tärkeää aihetta: ulkonäköpaineita ja elämäniloa.

N84.2

ISBN 978-952-04-0321-8

www.tammi.fi

Kansi: Laura Lyytinen

